

XI. Rukous.

— Rukousta koskevan luvussa en huomaa ~~mitään~~ erikoisia eroavaisuuksia teidän ja vanhan suomenruokosen välillä. Ainoastaan yksi kohta on hämmästyttävä. Te sanotte "yliaistellinen leipämme" ja aikeiden aamuste olemme kuitenkin tottuneet rukoilemaan "jokapäiväistä leipämme". Mistä tämä merkittävä suomenruokos?

— Se on ainoa järjellinen käännös. Jeesuksen nimenomaan, vähän myöhemmin samassa Matteuksen evan. kielimuun luvussa, kehoittaa seuraajiaan huolehtimaan ^{sta} siitä, mitä he söisivät ja juoisivat, millä he itsensä vaattaisivat. Kuinka hän nyt neuvoisi samoja seuraajiaan rukoilemaan Jumalalta jokapäiväistä leipää, Jumalalta eli taivaalliselta Isältä, jonka hän sanoo tietävän, mitä he tarvitsevat, on nenkekin anovutkaan häneltä!

— Eikö sitten alkutekstissä niin sanota?

— Kreikkalais^{nen} teksti kuuluu: ton arton hymin epiousion dos heemin seemeron. Sama epiousion on käännetty "jokapäiväinen" kaikille kielille: cotidiano, quotidien, täglich, daily, daglig. Kaikkialla on siis jätetty rukouksen henki lukuunottamatta! Ja kuitenkin, kumma kyllä, latinalainen versio vulgata on kääntänyt sanan oikein. Siinä rukous kuuluu: panem nostrum supersubstantialem da nobis hodie, Meijämme yliaistellinen anna meille tänään. Kreikkalainen epiousios ei ole "huomiseen ylettyvä", vaan se on johdettava sanasta ousia, joka merkitsee "aine, olemus, substanssi". Epiousios

on taten „aineen perästä, vieressä eli yli oleva“, siis: „yli-
ainellinen, yliaistillinen,“ latinaksi supersubstan-
tialis.

— Mutta mikä on tuo „yhaistillinen teipä“?

— Se on tietysti henzen ravinto. Sanoohan Jeesus
toisessa paikassa: ei ihminen elä ainoastaan leivästä.

— Ja tätä henzen ravintoa meidän tulee pyytää ju-
malalta?

— Alhää käsittekö asivita ulkonaisesti: Ei jumala ole olento meidän ulkopuolellamme. Jumala on taivaallinen Isä. Taivas on meidän hengessämme. Rukoilemme samaa täännyämme sisäisen Isän puoleen ja sanomme hänelle: puhu meille tänäpäivänä eläviä sanojasi.

— Miksi ei Jeesus sanonut suoraan tuolle tavalle?

— Sentähden että konkreettinen vertauskuva jää paljon paremmin mieleen ja herättää ajatusta, jos melkein vinkohdetaan sen tarkoitus. Jeesus rakasti runollista kieltä.

— Mitä rauhous näin ollen on?

— Se on sisäinen hartaushetki ~~meidän~~ yksin ollessamme. ~~me~~ ^{me} ~~me~~, ainakin sydämemme omassa kammiössä.

Se on henkeistä elämää varten, ei aineellista. Keskustelemme sinä Isämme kanssa, puhumme hänen kanssaan kuin ystävä, rukoilemme hänen henkeistä apuaan ja luotamme hänen rakkauteensa. Ja Jeesus neuvoa meitä viettämään tällaisen yksinäisen mietiskelyhetken joka aamu, ~~ja~~ siihen viittaa sana „tänään“. Jos „Isä meidän“ rauhosesta tahdotte enemmän selityksiä, pyydän teitä lukemaan kirjaa „Jeesuksen salakoulu“. Yhtä asia tahdon vain tässä painostaa, asia, jota kristikunnassa saamme vähän otella huomioon, vaikka sille muuten on rakennettu kokonainen teologinen järjestelmä. Se

koskee Jeesuksen opetusta syntein anteesi saamisesta.
 Kirjelmä on tästä kuten sanottu laatuun mitä mutkik-
 kaimman dogmin eli uskonkappaleen sakramentteineen
 ja maagillisine merotomeneineen, ja kriteerikin Jee-
 susen oppi on niin valtavaan yksioikeellinen: ~~jumal~~^{taiva}
 vaallinen Isämme antaa meille anteeksi, jos me an-
 ramme toisillemme, mutta jos me emme anna toisil-
 lemme anteeksi, ei taivaallinen Isämme tee anteeksi
 meille! Mihin siis kristikuntana joutuisimme oi-
 keuksinemme ja tuomiovinemme, jos Jeesusta seurai-
 simme? Onneksi Jeesuksen puhe koskee ainoas-
 taan niitä, jotka tahtovat olla kristityitä, tahto-
 vat kulkea Meidän jäljessä, ~~tahtovat~~^{tahtovat} olla hänen opetus-
 lapsinaan.

— Entä Isän anteesianto? Mikä se on?

— Ei se ainakaan ole juridinen eli lainopillinen asia. Toitensa seurankseen ihminen ei voi väittää muuten kuin saamalla ~~se~~ veljiltään anteeksi. Isän anteesianto on henkistä laatua. Se on koettava.